

Ἐμφυχώσεως τῆς Ἑθνικῆς Βιομηχανίας Ἐπιτροπῆς ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ «περὶ καλλιτελείας τῆς σταφιδάμπλου» θέματος τοῦ δ' Ζαππεῖου διαγωνισμοῦ καὶ ἐβραβεύθη τὸ περὶ ταύτης πόνημα τοῦ ἐν Πάτραις κ. Μανουὴλ Χαϊρέτου, πρὸς ὃν ἀπενεμήθη τὸ χυλιόδραχμον βραβεῖον.

— Οἱ «Σημερινοὶ Καιροὶ» ἐφημερίς ἐν Αἰγίῳ ἐκδομένη γράφει τὰ ἐπόμενα: «Ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ χωρίῳ Μαμουσαῖ τοῦ δήμου Αἰγίου, ἐνθα ἡ ἀρχαία Κερύνεια, ἐπὶ λόφῳ ὕψους, ἔχοντας ἀρκετὸν ἐπίπεδον καὶ ἐξ οὗ θεαταί τις οὐ μόνον τὴν πεδιάδα τοῦ Αἰγίου καὶ τὰ περὶ αὐτῆς βουνά, ἀλλὰ καὶ τὰ μακρὰν ἄχρι σχεδὸν Κορίνθου ὕψηλά ὄρη, θέατρον, οὕτως τὰ πάντα, ὡς ἐιμάρμεν, σώζονται, καὶ τὸ ὅποιον διὰ μικρᾶς τιμῆς ἀνασκαφῆς ἐκκαθαριζόμενον θέλει καταδείξει εἰς τοὺς ἀρχαιολογούντας τὴν ἀρχαιολογικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, μαρτυροῦσαν τὸν πολιτισμὸν τῶν προγόνων ἡμῶν οὕτω ἐξηπλωμένον καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα».

— Ἐν τῷ «Νεολόγῳ» Κωνσταντινουπόλεως δημοσιεύονται πέντε ἐπιγράμματα ἠρωελεγεῖα, ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Λεονόρου Ἀρβανιτάκη, καθηγητοῦ τῶν ἐλληνικῶν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, τὰ μὲν δύο εἰς τὴν νεόδμητον Μεγάλῃν τοῦ Γένους Σχολῇν, τὰ δὲ ἄλλα εἰς τὸν αἰοιδίμον πατριάρχῃν Γρηγόριον τὸν 5'. Ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων μεταφέρονται ἐνταῦθα τὰ ἐπόμενα δύο.

Εἰς τὴν νεόδμητον Μ. τοῦ Γένους Σχολήν.

Εὖτε Ἰωακείμ τρίτος ἱρὸν ἐκόσμεε θῶκον
Ἐπαλθόφοι κλυτῆς ἀκαμάτως μογέων,
Κυδάλιμος τε Γεώργιος ὁ Ζαρίφης ἐπὶ κλησιν
ὥ σὺν ἀδελφείοι φράδοιμοι Νικόλεω,
Σὺν τοῖς δ' αὖ Στέφανος Ζαφειρόπουλος περικλειτός
καὶ Βατοπαξινοῖ μοῦσοφιλοι πατέρες,
Ἵψερειρὸς τόδε δῶμα εὐπηκτον, παμφανδῶν τε
προφρονέως δεῖμανδ' ἀδροτάτη δαπάνη
Κούραις Μνημοσύνης, αἶ περ τὸ πάροιθ' ἀλάληντο,
ἐκ πενιχροῦ πενιχρὸν σταθμὸν ἀμειδόμεναι.
Εἴσιτε, μοῦσοπόλοι Βυζαντίου, εἴσιτε, κούροι,
καὶ πύμπλασθε ἄδην ψυχροτόφου σοφίης.
Οὕνομα δὲ κτιτύρων μεγαθύμων ὕμνεετ' αἰὲν,
εὐεργέων μεγάλων μήποτε ληθόμενοι.

Ἐπιτύμβιον

εἰς τὸν αἰοιδίμον Πατριάρχην
ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΤΟΝ 5'.

Ἐκτου Γρηγορίου, αἰοιδίου ἀρχιερέαρχου,
σεπτὸν κεύθει χθών ἐνθα ταφέντα νέκυν.
Ὅς κλυτὸν Ἐπαλθόφοι δις ἔθνευ θρόνον ἱρὸν,
λαμπροτόμον ἀρετᾶς ἥτης ἡλίκος.
Τῷ ρά μιν εὐσεβείας ζωὴν τε γέρας ἅπαντες,
καὶ φθίμενον κλαυθρὸν φίλτατον ὡς πατέρα.
Σῶμα μὲν οὖν ἔθεν αἶα καλύπτει, ἔργματα δ' αἶετ'
ζῶει ἐν εὐσεβείων καὶ φρεσὶ καὶ στόματι.

ΒΙΒΛΙΑ

2408. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος 5'. Τόμος 18', 26 Ἰουλίου 1881. Ἀριθ. 291 (239). Λεπτά 20. Ἀθήναις, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος. [Μυθιστορία Ἰω. Ρουφίνου. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]. — Ἡ ὕψωση τῶν ὕδατων τοῦ Νείλου ὑπὸ Ἰ. Α. Ἀύδου. — Ὁ ἀπολυθεὶς κατάδικος. — Τὰ ἐπὶ ἐνεχρῶν δάνεια ἐν Κίνᾳ. — Ἡ ἀφρεσις τῆς Ονειδα. — Ὁ ἀλέκτωρ τοῦ Σουλτάνου. — Φαλαινῶν ἄγρα. — Τὸ ποτάμι (Ποίσεις) ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνου. — Δάνειον πνεῦμα. — Ἀλήθειαι. — Σημειώσεις. — Πρακτικαὶ γνώσεις.

2409. Περὶ φωταποφάνου ὑπὸ Ὁθωνος Α'. Ρουσοπούλου, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, ἐν ψοικαῖς ἐπιστήμῃσι. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐνώσεως». 1881. 8^{ον}, σελ. 15.

2410. L'instruction publique chez les Grecs depuis la prise de Constantinople par les Turcs jusqu'à nos jours. Avec statistique et quatre cartes figuratives pour l'année scolaire 1878-1879. Par G. Chasiotis, officier d'Académie, ancien directeur du Lycée grec de Péra, Commissaire de la Grèce à l'Exposition universelle de Paris en 1878. Paris, Ernest Leroux, éditeur, 28, Rue Bonaparte. 1881. In 8°, p. XVI et 550. Prix 25 francs. [Ἡ ἐκπαίδεσις παρ' ἡμῶν δὲν δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότυπον, ἀλλ' ὁμως οὐχ ἥττον εἶνε ἥδη ἀξία μελέτης καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ διὰ τοὺς ξένους. Οἱ μὲν ξένοι ἐνδιαφέρονται καθόλου περὶ τῆς καταστάσεως τῆς παιδείας παρὰ τοῖς διαφόροις ἔθνεσιν, οἱ

δὲ Γάλλοι ἰδίως θάναγνώσωσιν εὐχαρίστως τὴν συγγραφὴν ταύτην, συμπληρώσαντες, οὕτως εἶπεῖν, τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τοῦ Hirrean περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν τοῖς διαφόροις κράτεσι τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἕλληνας τὸ βιβλίον εἶνε διδακτικόν, ὅπῃ πολλὰς ἐπόψεις. Καὶ πρῶτον μὲν ἀξία λόγου εἶνε ἡ ἐν αὐτῷ τεθησαυρισμένη, πολλὰκις δυσπόριστος, ἱστορικὴ ὕλη, δι' ἧς δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ σχολείου ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Χρησιμώτατον δὲ εἶνε ὑπὸ στατιστικὴν ἐποψίν, ἀναγράφον ἐν πίναξιν καὶ δι' ἀριθμῶν τὴν ἐπαισθητὴν πρόοδον τῆς παιδείας παρ' ἡμῖν. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον ἔχει καὶ τὴν παιδαγωγικὴν αὐτοῦ σημασίαν, ἐπειδὴ στηρίζεται εἰς ἐκτενέας μελέτας τῶν διαφορῶν συστημάτων καὶ κλάδων τῆς παιδείας παρὰ τοῖς πολιτισμένοις ἔθνεσι καὶ παραβάλλονταί οἱ ἀριστοὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀλλογενέσι καρπῶν τῆς παιδείας πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν, ἐκ δὲ τῆς συγκρίσεως ταύτης παντοδαπὴ τις ἐξάγεται διδασκαλία ἡ κρίσιμος τις προκύπτει εὐχὴ, συντελεστικὴ εἰς πρόοδον ἡ συνεισφορὰ καὶ διδρῶσιν τῶν παρ' ἡμῖν κακῶς ἐχόντων. Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς δὲ καταστατικῆς καὶ τῶν ἀξιῶσεων τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς προήλθον οἱ χρωματολιθογραφικοὶ πίνακες οἱ παραστατικοὶ τῆς σχολικῆς φοιτήσεως ἐν ἔτει 1880, οἱ κοσμοῦντες τὸ βιβλίον.

Ἡ εἰκὼν, ἥν παρέχει ἡμῖν ἡ ἀνάγνωσις τῆς συγγραφῆς ταύτης εἶνε, ὡς εἰκόθ', ποικίλη καὶ περιέργως, ἐνίοτε δὲ συγκινητικὴ. Πολλὰ διδάσκει ἡ σύγκρισις τῆς παιδείας τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων πρὸς τὴν πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἥτις ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἐξετίθετο καὶ διὰ μακροτέρων ἀκόμη ὑπὸ τοῦ κ. Χασιώτη. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἀφελὴς καὶ ἀπλή ἀφήγησις τῶν σχολικῶν μεθόδων πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἡ ἀπαρίθμησις τῶν σχολείων καὶ ἡ ὡς ἐν εἰκόνι ἐπιδείξις τῶν λογίων ἐκείνων τῶν χρόνων ἐνίοτε μᾶς συνεκίνησε. Μεταξὺ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ δευτέρου τοῦ πραγματευομένου τὰ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους ὑπάρχει καὶ ἐξωτερικῶς διαφορά τις ὡς ὑπάρχει καὶ ἐσωτερικὴ διαφορά μετὰ τῶν πραγμάτων. Ἐκεῖ μὲν θὰ ἰδῇτε ὀνόματα καὶ τὴν ὑπαρξίν κέντρων. Ἐκεῖ εὐρηγνταί λόγοι κεκτημένοι πανελληνίον φήμην, γυμνάσια πρὸς ἃ σπουδασοὶ πάντες οἱ ἐπόμενοι παιδείας, τυπογραφεῖα ἀποτελοῦντα οἰονεὶ πηγὰς διαυγεῖς, πρὸς ἃς τρέχει ἵνα ποτισθῇ τὸ διψῶν ἔθνος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγῶνος ἀριθμοὶ, ὁσημέραι ἐξοχούμενοι, σχολεῖα καθ' ἡμέραν διαδιδόμενα, διδάκτορες τῶν διαφορῶν ἐπιστημῶν καθ' ἑκατοστῶς, καθηγηταὶ τοῦ πανεπιστημίου κατὰ σωροὺς, τυπογραφεῖα κατὰ πᾶσαν ἀγυῖαν. Ἀλλὰ πολλὰκις αἰσθάνεται ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ ἑγγύς τοὺς ἀριθμούς, νάρκεσθῃ δὲ εἰς τὸ ποσὸν μὴ μεριμνῶν περὶ τοῦ ποιοῦ. Οὐδαμῶς φιλαρεσκούμεν ἐπὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν, θέλομεν ἀπλῶς νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι πᾶν τὸ λάμπον δὲν εἶνε χρυσοῦς. Θέλομεν δὲ νὰ δώσωμεν τοῦ λόγου τυχόντος ἰδῶ καὶ τόπον εἰς τὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν τεινόντων πάντα τὰ ἐπὶ τῆς δουλείας νὰ μικρύνωσι καὶ μειώσιν, κρημνίζοντες τὴν ὑπόληψιν τῶν τότε μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους, ἰδίως ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐνῶ μᾶλλον τὸ ἐναντίον πρέπει νὰ γίνηται ἀφ' οὗ ὑπάρχουσι τινες τῶν μετὰ ταῦτα φημισθέντων λογίων, τεθνεώτων ἢ καὶ ζώντων, οὕτως ἥρπασαν ἐν ὀνόμα παρὰ τοῦ ἔθνους, βίβαντες κόνιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, οὐ; ἐκεῖνο ἐστὶν ἐν ἀκόμῃ θαμβοθὲν ἐπὶ τῷ ἀκτινοβόλῳ θεάματι τῆς νέας ἐλευθερίας.

Ὁ κ. Χασιώτης ἀπ' ἐναντίας ὁρθῶς ποιῶν τιμᾷ τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ δὲν τυφλῶνται πρὸ τῆς σημερινῆς φαινομένης αἰγλή. Ἐκεῖνα μὲν ἀπλῶς ἱστορῶν, ταῦτα δὲ ἀναγράφον τε καὶ ἐπικρίνουν δὲν ἀδικεῖ. Ἀναγνωρίζει τοὺς ἀγῶνας τῶν κυβερνήσεων, τῶν συλλόγων, τῶν ἰδιωτῶν πρὸς διάδοσιν τῆς παιδείας, ἀλλὰ δὲν ἐπιδιοικιᾷ πάντα, πολλὰ ἐπικρίνουν καὶ καταδικάζουν. Ἡ κρίσις αὐτοῦ συνοψίζεται ἐν ταῖς ἐξῆς ἰδίαις αὐτοῦ λέξεσιν. «Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ παιδεία εὐρίσκειται ἐπὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς αὐτῆς καὶ οὐκ εἰς τὴν ἀπ' αὐτῆς ἡ περὶ ἐν πολλοῖς ἡ Ἑλλάς μέχρι τοῦδε πολλῶ μᾶλλον ἐμυμήθη ἢ ἐπλασεν ἐξ ἑαυτῆς». Ὁ συγγραφεὺς πολλὰκις προτείνει τὰ μέσα τῆς διορθώσεως, συγκρίνων τὰ παρὰ τοῖς εὐρωπαϊκοῖς ἔθνεσιν εὐδοκίμησαντα καὶ ἀποπειρώμενος νὰ συγκεράσῃ ταῦτα πρὸς τὸν ἑθνικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἐν ἡμῖν τοπικὰς ἀνάγκας. Ἀρα ἡ βίβλος αὐτοῦ ἔχει πολλὰχῶς καὶ πρακτικὴν χρησιμότητα, εὐχόμεθα δὲ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐπὶ τῆς παιδείας τεταγμένων. Σ. Π. Α.].